

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'שה

ערב שבת קודש פ' נשא |באה"ק: בהעלותך|
י"ב סיון ה'תשע"ט

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'יחיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקי"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' נתנאל ב"ר אפרים ע"ה נסים

נפטר ביום ט"ז סיון ה'תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת דבורה בת אסתר תחיל' נסים

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י ילדיהם

ר' עמוס וזוגתו מרת רישא שיחיו נסים

ר' אפרים וזוגתו מרת מריטה שיחיו נסים

ר' דוד וזוגתו מרת אורה שיחיו בורק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל זיל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג זיל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

אויפשטורעמען וועלטן: "ווי וואנט מעיח נאו" / משיחת שי"פ נשא התשס"ב

זמן הגאולה

9

ליובאוויטש איננה מתביישת בזה, ואשרינו שזכינו לכך / הזמן הנחכי באור הגאולה

כתב יד קודש

12

פס"ד בשו"ע שבע"ש צ"ל טעימה מכל תבעיל / צילום מהגהת מאמר ד"ה אתה הראת תשס"ו

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

והנה מכואר בהמשך הדרוש שם (ובכמה דרושים) שגילוי בחי' של שנתורה יהי לעיל, כשיתגלה ענין סלא בדולחא, סלא דנטיף מעתיקא קדישא וכו'. וכמכואר שם שזו משאריל כל העוסק בתורה של תורה מחיהו, שע"י העסק בגולה דתורה בזמן הזה ימשך לעיל בחי' של תורה, פנימיות התורה. וזה גם מ"ש"י תורה חדשה מאתי תצא, שגילוי זה דבחי' של שנתורה (תורה חדשה) יהי לעיל דוקא. אמנם אפ"כ, בהכרח לומר, שענין זה ישנו כבר עכשיו, וכנודע שהכל ניתן במתן תורה, והענין הוא, והנה בתנאי (שם) מכואר רבינו הזקן (כענין גילוי האלקות שיהי לעיל ובפרט בתחית המתים) שכבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה כדכתיב אתה הראת לדעת כו'. והיינו, שענין זה (הגילוי דתחית המתים) כבר נמשך במית, ולא עוד אלא שהמשכה זו היתה לעולמים, בגודי העולם, שזה כולל גודי הזמן וגודי המקום, כבי המרושים בחיבת עולמי (עולמים), שזה שמו אשר יקרא לו בלשון הקודש, המהווה ומחי' ומקים אותו. וזה הביאור בפתגם הידוע שמת לא יהי עוד הפעמים, כי מכיון שהכל כבר ניתן בשעת מית, ואיך אין צורך (מידארף ניט) שימשך עוד הפעם, וכיון שאין צורך בדבר ממילא מובן שלא יהי מית עוה"ס. ועד המביאר ככ"מ, שכל התורה כולה כעשה"ד, שניתנו במית, עדין מוכרח ומפני ופשוט (הוא שאין נמשך על גופו, שכל הדרגות שבתורה, כולל בחי' של תורה דלעיל, הכל ניתן במתן תורה, וענין זה ניתן לכל ישראל, כדאיחא במדרש, שאילו ערביין שבמ"ע אפ"י היו מקבלת התורה ולא זו בלבד אלא גם כל הנשמות שלא ידעו אז לשלם עדיין, או הנשמות שכבר ידעו לשלם, כולם היו בשעת מית.

(מ"ג)

(מ"ד)

(מ"ה)

(מ"ו)

(מ"ז)

(מ"ח)

(מ"ט)

(נ"א)

(נ"ב)

(נ"ג)

(נ"ד)

(נ"ה)

והענין הוא, והנה איתא במשנה"י אין דורשין במעשה מרכבה ביחוד איכ"ה חכם ומכין מדעתו, ד"ל, דע"י הלימוד דיווד זה במעשה מרכבה (דהיינו פנימיות התורה), היה מוציא ע"ז אה כל תלמידיו וכל כלל ישראל בהבנה והשגה בפנימיות התורה. אך ע"פ משנית שהגילוי דמית הי' לכל ישראל, צריך לומר, שגם ענין זה (ההבנה והשגה בבחי' של תורה) צ"ל בכל ישראל. ויש לומר, דזה היחידוש דתורת החסידות, שיהי לימוד פנימיות התורה (בחי' סלא בדולחא, סלא דנטיף מע"ס) כאופן דהכנה והשגה ובאופן דתפרנסון מיני"י, כי הגם שבדורות הקודמים היתה ההגבלה דאין דורשין במעשה מרכבה ביחוד כו', הנה בזמן הזה, כערב שבת, הי' נמשך בשו"ע"י שבע"ש צ"ל המעשה מכל האדם שבת, טועמי חיים זכוי, ואיך צ"ל עתה הטעימה מהגילוי דבחי' של תורה שיתגלה לעיל, היינו ההבנה והשגה בפנימיות התורה, ובה יובן מ"ש גשם נדבות תניף אלקים גו, שהסל תורה דמית נק' בשם גשם) דוקא, כי התכלית דבחי' של זה הוא שיהי בו גם המעלה דגשם, היינו שיומשך בהבנה והשגה כמו בחי' גשם, נגלה דתורה.

מכיון שכל הענין (גון ס"ט) לענין צ"ל מ"ג

מכיון שכל הענין (גון ס"ט) לענין צ"ל מ"ג

מכיון שכל הענין (גון ס"ט) לענין צ"ל מ"ג

מכיון שכל הענין (גון ס"ט) לענין צ"ל מ"ג

מכיון שכל הענין (גון ס"ט) לענין צ"ל מ"ג

מכיון שכל הענין (גון ס"ט) לענין צ"ל מ"ג

מכיון שכל הענין (גון ס"ט) לענין צ"ל מ"ג

מכיון שכל הענין (גון ס"ט) לענין צ"ל מ"ג

מכיון שכל הענין (גון ס"ט) לענין צ"ל מ"ג

נערך עשיר, ועד שזה מובן בפשטות גם אצל תגרי לוד, ובמנהג דרך ארץ, וגם בחו"ל וגם בשבעים אומות העולם. ועד"ז יובן בנמשל, כשבחי' טל שבתורה היא באופן דאוצר נעלם בידי ישראל (מזמן מ"ת), פועל שיהיו נערכים באופן נעלה ביותר ע"י הכהן, אלקיכם כהן הוא, ועד שענין זה **פועל גם בע'** האומות. אבל מ"מ אין זה החידוש האמיתי דמתן תורה, וגם לפני מתן תורה היתה התורה בבחי' חמדה גנוזה, והחידוש דמ"ת הוא שהתורה תומשך בישראל בפנימיות ובגלוי ובפשטות. ועד"ז הוא בבחי' טל שבתורה, שאינו מספיק זה שענין זה כבר ניתן (בהעלם) בשעת מ"ת, אלא שצריך שיפעול גם בפנימיות, וכמ"ש כי היא חכמתכם ובינתכם גו', דעיקר ענין התורה הוא שהיא בבחי' חכמה ובינה, בחי' לימוד בהבנה והשגה.

(ח) והענין הוא, דהנה איתא במשנה אין דורשין במעשה מרכבה ביחיד אא"כ ה' חכם ומבין מדעתו, די"ל, דע"י הלימוד דיחיד זה במעשה מרכבה (דהיינו פנימיות התורה), ה"ה מוציא עי"ז*) את כל תלמידיו וכל כלל ישראל בהבנה והשגה בפנימיות התורה. אך ע"פ משנ"ת שהגילוי דמ"ת ה' לכל ישראל, צריך לומר, שגם ענין זה (ההבנה והשגה בבחי' טל תורה) צ"ל בכל ישראל. ויש לומר, דזהו החידוש דתורת החסידות, שיהי' לימוד פנימיות התורה (בחי' טלא דבדולחא, טלא דנטיף מע"ק) באופן דהבנה והשגה, ובאופן דיתפרנסון מיני'. כי הגם שבדורות הקודמים היתה ההגבלה דאין דורשין במעשה מרכבה ביחיד כו', הנה בזמן הזה, בערב שבת, הרי **הפס"ד** בשו"ע שבע"ש צ"ל הטעימה מכל **תבשיל ותבשיל** דשבת, טועמי' חיים זכו, וא"כ צ"ל עתה הטעימה מהגילוי דבחי' טל תורה שיתגלה לע"ל, היינו ההבנה והשגה בפנימיות התורה. ובזה יובן מ"ש גשם נדבות תניף אלקים גו', שהטל תורה דמ"ת נק' בשם גשם (נדבות) דוקא, כי התכלית דבחי טל זה הוא שתהי' בו גם המעלה דגשם, ועד שיומשך בהבנה והשגה כמו בחי' גשם, נגלה דתורה.

(* **להעיר ממצות המלך (אגה"ק . . .)**

[בצילום המקורי מופיעה ההערה בצדו הימני של העמוד].

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת **שרה**

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

אויפשטורעמען וועלטן: "ווי וואנט משיח נאו"!

יהודים הם מאמינים (בני מאמינים), ולכן מאמינים ש"ואוהב את יעקב גו" ללא שום ספק - אלא שזהו בהעלם, ובני ישראל תובעים שיהי' בגלוי! • לאחר שבני ישראל נמצאים בגלות וסובלים צרות צרורות כבר למעלה מ-1900 שנה - טוען יהודי: "כמה אהבתנו"?! לא רואים שום אהבה בגלוי! • ובמילא זועק והופך עולמות - שמשיח צריך לבוא למטה מעשרה טפחים! • היתכן שיהודי ימצא בגלות, ובמעמד ומצב ד"טוחן בבית האסורים כו' - הרי הוא בן מלך?! • תרגום חפשי משיחת ש"פ נשא ה'תשמ"ב - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בהערות אאמו"ר¹ על הזהר² בפרשתינו, מבאר את הזהר שאומרים בתיקון ליל שבעות וקשור למתן תורה:

"חדי רבי שמעון ואמר, ה' שמעתי שמעך יראתי³ [פסוק שנאמר בהפטורה דחג השבועות]. אמר, התם יאות הוה למהוי דחל, אנן בחביבותא תליא מלתא, דכתיב⁴ ואהבת את ה' אלקיך, וכתיב⁵ מאהבת ה' אתכם, וכתיב⁶ אהבתי אתכם אמר ה'".

מבאר אאמו"ר בהערותיו, ששלושת

(1) לקוטי לוי"צ לזח"ג ס"ע שנה ואילך.

(2) אד"ר - ח"ג קכח, א.

(3) חבוק ג, ב.

(4) דברים ו, ה.

(5) ואתחנן ז, ח.

(6) מלאכי א, ב.

פסוקים אלו בענין אהבה מדברים על ג' בחינות בחסדים: תפארת, נצח והוד (וכנגדם מובאים ג' הפסוקים).

ויש לבאר כמה ענינים בלתי מובנים בזהר זה שלא נתבארו בהערות אאמו"ר (בהסתמכו על-כך שבינינו זאת לבד):

(א) תוכן מאמרו של רשב"י הוא: למרות שכתוב "ה' שמעתי שמעך יראתי", אעפ"כ "אנן - בחביבותא תליא מלתא", זאת-אומרת - שאצלנו ("אנן") יהי' רק ענין האהבה (חביבותא) ולא ענין היראה.

ולכאורה, כשם שהפסוק (שרשב"י שוללו בנוגע ל"אנן") "ה' שמעתי שמעך יראתי" מדבר על יראת האדם מה', כך גם הענין ד"חביבותא", האהבה שנדרשת, היתה צריכה להיות אהבת האדם לה' - אבל בפועל רואים,

"בחביבותא". וכפי שרואים בפועל, שדוקא כאשר ישנה אהבה בין האדם לזולתו הוא מגלה לו דברים שמונחים בפנימיות לבבו¹², ועד"ז בנדון-דידן – ע"י ענין החביבות והאהבה נפעל גילוי רזי תורה ע"י רשב"י, שבהעדד אהבה זו היו נמצאים בפנימיות ובהעלם.

ולכן רשב"י מדגיש דוקא כאן את ענין האהבה (ולא יראה), משום שה"מלתא" הפרטית בנדון זה – גילוי רזי תורה – תלוי דוקא בענין האהבה ("בחביבותא תליא").

ועל-דרך הענין ד"ברכנו אבינו"¹³ שנפעל דוקא על-ידי "כולנו כאחד"¹³ – אהבת ישראל; ועד"ז כשצריך להיות גילוי רזי תורה הרי זה נפעל ע"י "כולנו כאחד", בדרך חיבה ואהבה ביניהם, שאזי ניתוסף גם בה"ברכנו אבינו", היינו אהבת ה' לישראל, ובמילא הזמן אז יותר מתאים לגילוי רזי תורה.

ג. וכיון שעבור ה"מלתא" – גילוי רזי תורה, דרוש להיות "אנן בחביבותא" – ענין האהבה בין בני ישראל בתכלית השלימות, מביא ע"כ רשב"י שלשה פסוקים – "ואהבת את ה' אלקיך", "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" – כי עי"ז ישנה אהבת ישראל בשלימות:

כאשר היהודי פועל ע"י עבודתו הוא שתהי' לו אהבת ה' – "ואהבת את ה' אלקיך" (הפסוק הראשון שמביא רשב"י) – הרי הקב"ה מתנהג "מדה כנגד מדה"¹⁴ ואוהב את ישראל כמ"ש "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" – וכיון שהיהודי אוהב מה שהאוהב אוהב¹⁵, והאוהב (הקב"ה) אוהב את

שרק הפסוק הראשון שמביא רשב"י – "ואהבת את ה' אלקיך" – מדבר על אהבת האדם לה, משא"כ שני הפסוקים האחרים – "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" – מדברים על אהבת הקב"ה לבני ישראל!?

ב) "קלאץ קשיא": איך יתכן שרשב"י בא ושולל יראה זו באומרו "אנן בחביבותא תליא מלתא"? הרי "ה' שמעתי שמעך יראתי" הוא פסוק בתורה, ו"התורה היא נצחית"⁷, ובפרט שהנביא חבוקק אמר זאת וחוזרים על-כך בכל שנה בהפטורה דחג השבועות,

זאת בנוסף לכך שיראת ה' היא מצוה בתורה ודבר המוכרח בעבודת ה', ומקרא מלא דיבר הכתוב⁸: "את ה' אלקיך תירא", ובפרט – כמבואר בתניא⁹ – ששלימות העבודה היא יראה, וכידוע שאהבה ויראה (דחילו ורחימו) הן "תרין גדפיין" שעל-ידם מתעלים בהעבודה דתורה ומצוותי¹⁰, ויראה היא גם השרש לכל מצות לא תעשה¹¹ וכו' וכו' עם עוד כמה ראיות על הכרח ענין היראה;

ואם-כן, כיצד שוללים את העבודה מתוך יראה ואומרים ש"אנן בחביבותא תליא מלתא"?

א) מהי ההוראה מזהר זה בעבודת האדם?
ב. ויש לומר בדרך אפשר, שהביאור לזה שרשב"י שולל כאן את ענין היראה ומדגיש את ענין האהבה – טמון במילים "אנן בחביבותא תליא מלתא":

ה"מלתא" שמדובר עליו כאן – הוא ענין גילוי רזי תורה (ע"י רשב"י); וזאת אומר רשב"י: "ה"מלתא" (גילוי רזי תורה), תלוי דוקא בענין החביבות והאהבה –

(7) תניא רפי"ז.

(8) ואתחנן ו, יג. עקב י, כ.

(9) פמ"א.

(10) תקרי"ז ת"י (כה, ב). תניא פ"מ.

(11) תניא רפ"ד.

(12) ראה אגה"ק סט"ז – קבב, סע"ב ואילך.

(13) ברכת "שים שלום" (בתפלת העמידה). וראה תניא פל"ב.

(14) פס"ז (לקח טוב) עה"פ שמות ו, ג. וראה סוטה ט, ב.

(15) "היום יום" כ"ח ניסן. "התמים" חוברת ד' ע' מה

פס"ד בשו"ע שבע"ש צ"ל טעימה מכל תבשיל ותבשיל

בקשר עם חג השבועות הבאנו בזה צילומים נדירים (מוקטנים) מעלה ההגהה השני' של מאמר ד"ה אתה הראת לדעת שנאמר בהתוועדות יום ב' דחג השבועות תשמ"ז

(נדפס בספר המאמרים מלוקט ח"א ע' תנז ואילך)

פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

[את הקטע הראשון בסעיף ביקשו המניחים להשמיט ולהכניסו בסעיף ד', וכ"ק אד"ש מה"מ אישר זאת]

ו) אמנם אעפ"כ, בהכרח לומר ומובן ופשוט מעצמו (און ס'איז געשמאק צו זאגן), שענין זה ישנו כבר עכשיו, וכנודע שהכל ניתן במתן תורה. והענין הוא, הדנה בתניא (שם) מבאר רבנו הזקן (בענין גילוי האלקות שיהי' לע"ל ובפרט בתחיית המתים) שכבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה כדכתיב אתה הראת לדעת כו'. והיינו, שענין זה (הגילוי דתחיית המתים) כבר נמשך במ"ת, ולא עוד אלא שמדייק בלשונו כבר הי' לעולמים דייקא. די"ל הכוונה בזה, שנמשך בגדרי העולם, שזה כולל גדרי הזמן וגדרי המקום, כב' הפירושים בתיבת עולם (עולמים), שזהו שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, המהווה ומחי' ומקיים אותו. וי"ל שזהו הביאור בפתגם הידוע שמ"ת לא יהי' עוד הפעם, כי מכיון שהכל כבר ניתן בשעת מ"ת, וא"כ אין צורך (מ'דארף ניט) שיומשך עוד הפעם, וכיון שאין צורך בדבר ממילא מובן שלא יהי' מ"ת עוה"פ וע"ד המבואר בכ"מ, שכל התורה כולה כלולה בעשה"ד שניתנו במ"ת, עד"ז הוא בענינינו, שכל הדרגות שבתורה, כולל בחי' טל תורה דלעתיד, הכל ניתן במתן תורה. וענין זה ניתן לכל ישראל, כדאיתא במדרש שהתורה ניתנה לכאו"א לפי כחו, כולל גם יונקים ונשים מעוברות וכו' (היינו שאפילו עוברין שבמעי אמן היו (וקבלו) בקבלת התורה), ולא זו בלבד אלא גם כל הנשמות שלא ירדו אז לעולם עדיין, או הנשמות שכבר ירדו ועלו לפני"ז, כולם היו בשעת מ"ת.

ז) והנה בזה גופא (מה שבחי' טל תורה כבר ניתן במתן תורה) יש ב' אופנים. דאפשר שענין זה יהי' טמון ונעלם כמו שאוצר דהון יקר הכמוס וחתום מעין כל רואה, וכמו שהתורה בכלל היתה חמדה גנוזה לפני מתן תורה. דגם ענין זה פועל עליו בישראל, כמו בפשטות שמי שיש בבעלותו אוצר גדול, הרי אף שאינו משתמש בו מאיזו סיבה שתהי', מ"מ יש לו ערך גדול יותר, שנחשב לעשירי גדול. וכ"ה להלכה בהלכות ערכין דכתיב על פי אשר תשיג ידו יעריכנו הכהן, שתלוי בהישג ידו, ואם יש לו אוצר גדול (אף שלא השתמש בו)

לתשובה, והתשובה צריכה להגיע וכו'.

ובזה גופא גם רואים עד כמה עמוק חדרה הגלות וכמה חסר בענין ד'נאו' גם אצל השייכים לנו (ובמילא אין שום פלא מדוע זה חסר באלו שאינם שייכים לנו ("בא ניש אייגענע")) [. 13].

ו. ויה"ר שמהדיבור אודות "משיח נאו" ואודות "כאיל תערוג על אפיקי מים" עוד לפני ביאת המשיח – ימשך כן גם לאחר ביאתו; שהרי ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"¹⁴ מובן, שלאחרי ביאת המשיח תהי' עלי' בקודש בכל הענינים שעושים עכשיו, כולל הצעקה "משיח נאו" באופן ד"כאיל תערוג על אפיקי מים", וכמבואר באגה"ק¹⁵ שגם לע"ל – כשיקויים היעוד¹⁶ "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" – יהיו עליות בקדושה עצמה, "מעלין בקודש",

וכמובן גם מפס"ד הרמב"ם¹⁷: "באותו הזמן כו' לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד", וע"פ הידוע שלאחרי ביאת משיח גופא יהיו כמה תקופות שימשכו משך זמן, וכפי שהגמ' בסנהדרין אומרת¹⁸ ש"דורו של משיח ג' דורות" (עם כל הפירושים בזה) – הרי מובן, שבענין זה ד"לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד" (שיהי' "באותו הזמן"), יתעלו כל הזמן מתקופה לתקופה, משום שאז יגדלו יותר ויותר בלימוד התורה בכלל, ובפרט בידיעת ה' ("לדעת את ה'") ובידיעת תורתו של משיח, ועאכו"כ שיגדלו גם בידיעת מצבו של משיח עצמו, כיון שילמד תורה את כל העם כולו¹⁹.

לכן גם אז (לאחרי ביאת המשיח), תהי' הצעקה ד"משיח נאו" באופן ד"כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים" כיון שיחתרו להשיג דרגא נעלית יותר במצבו של משיח כו'.

אבל עכשיו, לא זקוקים להגיע ל"כאיל תערוג על אפיקי מים גו" שיהי' לע"ל, כיון שעתה יש לנו את זה כפשוטו ממש!

ז. מכך ישנה הוראה לכל יהודי, שעליו לזעוק – עוד לפני הגאולה – "כאיל תערוג על אפיקי מים" [שזה עוד יותר מ"ווי וואנט משיח נאו" (כנ"ל)] – כפי שדוד המלך אמר זאת, "דוד מלך ישראל חי וקיים"²⁰ בתור "מלך ישראל" גם עכשיו, ואמר זאת בספר תהלים שלו בתור "נעים זמירות ישראל" בשם כל ישראל²¹, שבביל כל ישראל ובשליחותו של כאו"א מישראל, אשר "שלוחו של אדם כמותו"²² ממש.

ויה"ר שמהדיבור בזה וע"י מעשינו ועבודתינו בכלל, נכנס בפועל מתוך קפיצה וריקוד לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' הגילוי של מעשינו ועבודתנו באופן ד"ונגלה כבוד ה' גו"²³, בשמחה ובטוב לבב, ובגלוי ממש.

(קטעים משיחות יום ב' דחה"ש ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

13) כאן הושמט קטע ארוך מההנחה בענין הגלות שחדרה אפי' למזכירים והנהגתם ("עד כדי כך איז דערגאנגען דער גלות און דער יצר – אז דאס איז אפילו אנגעקומען אין מזכירות!...). "המו"ל.
14) ברכות כח, א. ויש"ו.
15) סו"ס כו.
16) זכרי' יג, ב.
17) ה' מלכים ספי"א.

18) צט, א.
19) ראה רמב"ם ה' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת צו יז, א ואילך. ובכ"מ.
20) נוסח קידוש לבנה - מר"ה כה, א.
21) ש"ב כג, א. ורה שהש"ד פ"ב, ד. בתחילתו
22) ברכות לד, ב. וש"נ.
23) ישע"י מ, ה.

ישראל (כמ"ש בשני הפסוקים האחרים שמביא רשב"י), לכן גם היהודי אוהב את ישראל בשלימות.

ונמצא, שעל-ידי עבודת האדם באהבת ה', הוא מגיע גם לאהבת ישראל בשלימות (בתור חלק מעבודתו באהבת ה').

וכמבואר בתניא פרק לב, אשר ענין אהבת ישראל נפעל ע"י הידיעה וההתבוננות בזה ש"מי יודע גדולתן ומעלתן בשרשן ומקורן באלקים חיים, בשגם שכולן מתאימות ואב א' לכולנה ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש כו".

ועפ"ז מובן, שכל ג' הפסוקים (המדברים על אהבה) קשורים בעבודת ישראל למטה (בנדו"ד), מאחר שמטרת שלשתם לגרום ולהביא את ענין אהבת ישראל, כנ"ל.

ויש לומר, שג' אהבות אלו (בג' הפסוקים) הם על-דרך ג' העטרות שמובאים במדרש¹⁶ (כמדובר בהמאמר¹⁷) – "משל למלך שבני המדינה עטרו לו ג' עטרות, מה עשה המלך נתן בראשו אחת ושתיים בראשם של בניו כו".

"ואהבת את ה' אלקיך" הוא ע"ד העטרה שנתן המלך בראשו, והפסוקים "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" הם ע"ד ב' העטרות שנתן המלך בראשם של בניו. וכשם שכל ג' עטרות הנ"ל עטרו בני ישראל (ע"ד "מט"ט קושר כתרים כו"¹⁸), עד"ז כל ג' האהבות קשורות לעבודת בני" למטה, כנ"ל.

ד. מאחר שרשב"י מביא ב' פסוקים אודות אהבת הקב"ה לישראל – "מאהבת ה' אתכם"

(קפח, א). וראה סה"ש ה'ש"ת ע' 2 ואילך. וראה שיחת ל"ג בעומר תשמ"ב ס"ד (בהנחה ש"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").

16) ויק"ר פכ"ד, ח.
17) המאמר (כעין שיחה) שנאמר בהתוועדות זו (ד"ה צאינה וראינה).
18) ראה הערה בסה"מ תש"ד ע' 111.

ו"אהבתי אתכם וגו'", מובן ששני פסוקים אלו מבטאים שתי דרגות באהבת הקב"ה לבני ישראל.

ויש לומר הביאור בזה:

הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מופיע בפ' ואתחנן, כאשר בני" עמדו להכנס לארץ ישראל, "ארץ טובה ורחבה"¹⁹ באותות ומופתים וכו', דהיינו, שאהבת הקב"ה לבני" היתה אז באופן גלוי עם חסדים מגולים.

ואם-כן, הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מדבר על אהבה גלוי' וחסדים מגולים של הקב"ה לבני ישראל.

משא"כ הכתוב "אהבתי אתכם אמר ה'" נאמר במלאכי לאחר חורבן בית ראשון, כאשר אהבת ה' לישראל היתה בהעלם.

וכמוכח משאלת בני" בהמשך (לדברי הקב"ה "אהבתי אתכם"): "במה אהבתנו הלא אח עשו ליעקב?" והקב"ה עונה²⁰ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי".

מזה גופא ששואלים "במה אהבתנו" וזקוקים להגיע לתירוץ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי" – מובן שאהבת הקב"ה אינה בגלוי, כי אם מדובר באהבה גלוי' – מדוע שואלים "במה אהבתנו", ולשם מה צריכים להגיע למענה ד"ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי"?! באם בני ישראל נמצאים בארץ טובה ורחבה, והגויים הם אלו שסובלים ("ווערן אויסגעריסן") – אין צורך לשאול "במה אהבתנו", ולא זקוקים לראיות על אהבת הקב"ה לישראל ("ואוהב את יעקב גו").

אלא שבני ישראל נמצאים במצב ד"גלינו מארצנו"²¹, לא רואים את אהבת ה' לישראל באופן גלוי, ואדרבה כו' – לכן טוענים בני

19) שמות ג, ח.
20) מלאכי שם, ב-ג.
21) נוסח תפלת מוסף דיו"ט.

ישראל: "במה אהבתנו!?"

אמנם יהודים הם מאמינים (בני מאמינים)²², ולכן מאמינים ש"ואוהב את יעקב גו'" ללא שום ספק – אלא שזהו בהעלם, ובני ישראל תובעים שיהי בגלוי! ה. כידוע מענה אדמו"ר המהר"ש לאדמו"ר הצ"צ²³

[בהמשך לשאלת אדמו"ר המהר"ש על הקץ שנאמר על אותה שנה: מדוע לא בא אז משיח? ומענה אדמו"ר הצ"צ שבאותה שנה נדפס הלקו"ת, אמר על-כך אדמו"ר המהר"ש: רוצים וצריכים ("מ'וויל און מ'דארף האַבן") ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים!

כלומר, ללא הבט ע"כ שנדפס הלקוטי תורה [וידוע מה שאמר הרבי (מהורש"ב) נ"ע²⁴, שכאשר יושב בחדרו ולומד לקוטי תורה הוא מרגיש עצמות ומהות, "ידעיתיו"²⁵ הייתיו²⁶], אעפ"כ זה לא מספיק, אלא צריכים ותובעים ביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים באופן גלוי!

ובפרט לאחר שבני ישראל נמצאים בגלות וסובלים צרות צרורות כבר למעלה מ-1900 שנה – טוען יהודי: "במה אהבתנו!?" לא רואים שום אהבה בגלוי!

ובמילא זועק היהודי והופך עולמות ("קערט וועלטן") – שמשח צריך לבוא למטה מעשרה טפחים!

היתכן שיהודי ימצא בגלות, ובמעמד ומצב

(22) שבת צז, א.

(23) לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. וראה "יחי המלך" קלז ע' 8. קעו ע' 7. ועוד.

(24) סה"ש תש"ג ע' 63. תש"ה ס"ע 85.

(25) ספר העיקרים מ"ב ספ"ל. מד"ש אבות פ"ו, ז.

(26) ראה סה"ש הש"ת ע' 27. ועוד (ראה בהנסמן בנצי"ז שם).

ד"טוחן בבית האסורים כו"²⁷ – הרי הוא בן מלך!?

אפילו כשמדובר על עבד, מחוייב אדונו לספק לו כל צרכיו²⁸; אבל אתה (הקב"ה) בחרת לך עבד כזה שהוא בן מלך²⁹ – שהרי כל יהודי הוא בנו של הקב"ה, ויתירה מזו, התורה אומרת שכל ישראל מלכים הם³⁰ – וא"כ עליך לשלם לו בהתאם לכך.

ובפועל, לא רק שלא משלמים לו באופן גלוי, אלא עוד בני ישראל נמצאים בגלות!

לאחרי כל השנים שעברו בגלות, בודאי כבר הגיע הזמן שאהבת הקב"ה לישראל תהי בגלוי!

ולכן כאמור, כל זמן שנמצאים עדיין בגלות צריכים להתפלל, לתבוע, להרעיש בעולם ולהסעיר עולמות ("אויפשטורעמען וועלטן") – "זוי וואַנט משיח נאָו!"

וכפי הדין³¹, שכאשר חסר ליהודי משהו עליו להתפלל לה' ולבקש שימלא חסרונו.

ו. ישנם כאלו המתלבשים ב"איצטלא של יראת שמים", ואומרים שזה לא הסדר והדרך שלהם לבקש ולתבוע מהקב"ה...

מה זאת-אומרת ש"זה לא הסדר שלהם"? – הרי זה לא ענין של סדר או לא סדר, מדובר במצות עשה מן התורה שכאשר ליהודי חסר דבר מסויים, ועאכו"כ כאשר מדובר על חסרון הגאולה – עליו להתפלל להקב"ה ולבקש שימלא חסרונו.

אמנם יש לעשות זאת "שלא על מנת לקבל פרס"³², אבל הא גופא רצונו של הקב"ה

(27) תניא פ"א (מ, סע"א ואילך).

(28) קידושין כב, א.

(29) ראה ברכות פ"א מ"ב. וראה גם משנה ב"מ רפ"ז.

(30) תקו"ז בהקדמה (א, ב).

(31) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א. וראה סהמ"צ להצ"צ קטו, א. וראה סה"מ תקס"ד ס"ע קו ואילך.

(32) אבות פ"א מ"ג.

לבני ישראל "אי אלקיך", "אם אלקים הוא יקום ויעזרך".

אבל ישנו בזה עוד פירוש¹⁰: "כל היום" אינו בא בהמשך לתיבות שלפניו "באמור אלי" (כפירוש הפשוט שכל היום הגוים אומרים "אי אלקיך"), אלא שייך לתיבות שלאחריו – "אי אלקיך", כלומר, הגוים שואלים את בני ישראל "כל היום אי אלקיך": בשלמא כשאתם מתפללים לה' ולומדים את תורתו – מובן "אי אלקיך"; אבל "כל היום" – כאשר אתם עוסקים ב"כל מעשיך" וב"כל דרכיך", היכן אז אלקיך?

והמענה על כך: ע"י ש"כל" מעשיך יהיו לשם שמים¹¹ ו"בכל" דרכיך דעהו, אזי "כל היום" יש לבני ישראל את "אלקיך". וכיון שהגוים שואלים "כל היום אי אלקיך" – לכן בני ישראל זוכרים וצועקים "כל היום" שהם רוצים משיח (נפשי תערוג אליך אלקים), "לישועתך קוינו כל היום".

ולכן הוא חוזר באותו פרק פעם שני' "באמרם אלי כל היום אי אלקיך" – בכדי לחזק עוד יותר את הפירוש השני.

ד. עפ"ז אפשר גם לבאר, כיצד תתכן מציאות שיהודים ישאלו מדוע צועקים "זוי וואַנט משיח נאָו":

היות שנמצאים בגלות, וישנו מקום לכך שגוים ישאלו "כל היום אי אלקיך", כתוצאה מזה עלול לקרות שגם יהודים ישאלו מדוע צריכים לצעוק "לישועתך קוינו – כל היום" ולצעוק כל היום "זוי וואַנט משיח נאָו!"

וטוענים שזה ענין של ליובאוויטש!

– ליובאוויטש אינה מתביישת בזה, ואשרינו שזכינו לכך; אבל אין לטעות ולחשוב שזהו ענין של ליובאוויטש, ונוסף לכך גם להיות מונחים בטעות! הרי טעות כזו היא אינה בערך כלל לאדם שלומד חומש ויודע את פירוש המלות בסידור "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" ו"תחזינה עינינו כו" – לאדם כזה בודאי אין צורך להסביר שצריכים לצעוק "זוי וואַנט משיח נאָו!"

בשלמא שהצעקה תהי' "כאיל תערוג על אפיקי מים" – לכך יש לדעת קודם מ"ש בספר תהלים של דוד המלך, צריכים רצון לומר תהילים ולהבין את פירוש המלות, ואלו המרעישים נגד הצעקה "משיח נאָו" כנראה לא למדו תהילים כלל!...

אבל (כדי לצעוק "משיח נאָו") אין צורך להגיע לתהילים – כיון שזה כתוב מפורש בסידור, כנ"ל.

ה. אם-כן, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לבוא ולשאול – היתכן שצועקים "זוי וואַנט משיח נאָו" (הרי זה מפורש בסידור)?

אלא שאין זו שאלה כלל, כיון שנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות, במילא יכול להיות דבר שכזה! והראי', שאפילו כאשר שואלים שאלה זו את השייכים לנו ("ב"י אייגענע"), שעליהם לדעת את התשובה – גם הם מתבלבלים, מכניסים לי את השאלה ומחכים

(10) ראה לקו"ת בהעלותך ל, ב. לקו"ש ח"א ע' 149. (12) משלי ג, ו. וראה רמב"ם שם, טוש"ע שם, שו"ע (11) אבות פ"ב מ"ב. רמב"ם הל' דעות ספ"ג, אדה"ז א"ח סקנ"ו ס"ב. טוש"ע א"ח סרל"א.

עבדך מהרה תצמיח", "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", וזהו אחד מהי"ג עיקרים (אחכה לו בכל יום שיבוא⁶) וכו' – הרי ללא הבט על כל הנ"ל, הוא **מתבלבל** מטענות ושאלות אלו!

עד שבימים אלה קיבלתי מכתב מאחד שפגש מתנגדים אשר אינם אווזים מליובאוויטש – הם אינם יודעים כלל מהי ליובאוויטש ומה זה מתנגדים, אך אינם אווזים מליובאוויטש... ושאלו אצלו: מדוע דוקא ליובאוויטש צועקת "ווי וואַנט משיח נאָו"? מכך מובן – טוענים הם – שענין זה שייך לליובאוויטש בלבד, והיות שהם אינם אווזים מליובאוויטש במילא אינם אווזים וצועקים "ווי וואַנט משיח נאָו"!

וזאת הוא כותב לי לאחרי שכבר דובר על כך ריבוי פעמים⁵...

אלו שיש להם שייכות אליו בודאי יסבירו לו מה שכבר דובר ריבוי פעמים – שהצעקה "משיח נאָו" אינה המצאה חדשה של ליובאוויטש אלא נכתבה כבר בסידור בנוסח התפילה שיהודים אומרים ג' פעמים בכל יום חול: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", (וכן ג"פ ובשבת וי"ט ד"פ): "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים"! כפי שכבר דובר על כך ריבוי פעמים.

ולאחרי כל זה – בחודש סיון תשמ"ה מגיע מכתב "חדש" עם שאלה "חדשה", כאילו שלאף אחד לא נפלה קושיא כזו עצומה: מדוע דוקא ליובאוויטש צועקת "ווי וואַנט משיח נאָו"? ושאלה זו הוא שולח דוקא אלי, כי מי עוד יכול למצוא תירוץ על כזו שאלה מבהילה...

ג. אמנם, כיון שהוא מתבלבל משאלות וטענות אלו על-אף שכבר הסבירו זאת כו"כ פעמים – צריכים תמיד לחפש עוד ביאורים בזה.

הנה נוסף לביאורים הנ"ל (מנוסח התפלה בכל יום ומהי"ג עיקרים), ישנו ביאור חדש משיעור היומי בתהילים [.] שיהודים צועקים לא רק "ווי וואַנט משיח נאָו", שזו אמנם צעקה אבל באופן ד"וואַנט" (רצון), אלא יתירה מכך: "כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים", היינו, שלא רק **רוצה** ("וואַנט") משיח, אלא זה **נוגע בנפשו** ומשתוקק לזה כמו "מים" שמחיים אותו!

וכפירוש המדרש על פסוק זה, שעד כדי כך "נפשי תערוג אליך אלקים" – כמו איל שאם אין לו "אפיקי מים" הוא מתבטל ממציאותו ("אויס מציאות")!

וממשיך ואומר אח"כ בפרק התהילים את הטעם (מדוע בני ישראל צועקים שרוצים משיח באופן שזה נוגע בנפשם): "באמור אלי כל היום אי אלקיך", ומפרש המצודת דוד⁸: "בעבור שאיבי אמרו לי אי אלקיך, אם אלקים הוא יקום ויעזרך".

כלומר, זו הסיבה לצעקת בני ישראל שרוצים משיח ולכך שהגאולה נוגעת בנפשם (מחמת טענת הגוים הנ"ל).

והנה בהמשך הפרק חוזר לשון זה פעם שני⁹: "באמרם אלי כל היום אי אלקיך". ויש לבאר הסיבה שהוא חוזר ע"כ פעמיים – משום שבזה מוסיף עוד ענין:

הפירוש הפשוט של "באמור אלי כל היום אי אלקיך" הוא – שהגוים אומרים כל היום

(6) עיקר הי"ב.

(8) עה"פ.

(9) שם, יא.

(7) מב, ד.

– שכאשר יהודי נמצא בגלות עליו לבקש את משיח צדקנו, ובמילא יש לבקש זאת כי **הקב"ה** כך רוצה, והרי זה "שלא על מנת לקבל פרס" [וכמשנ"ת בשיחות שלפנ"ו בארוכה³³].

ולכן, בכל תפלה ותפלה ובכל יום ויום – הן בימות החול והן בשבת ויום טוב, ואפילו בזמן ד"רעוא דרעוין" – אומר כל יהודי לאחרי הקדמת ג' ברכות הראשונות וכו': "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים"!

ולאחרי "מודים" וברכת "שים שלום" (ענין המשכת השלום למטה מעשרה טפחים) אומרים: "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך"!

ונוסף לזה – הרי "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו" נכתב במסכת אבות³⁴ ונכלל בגדר "דבר משנה", וידוע ש"טעה בדבר משנה חוזר"³⁵ כיון שמלכתחילה אי אפשר לטעות בדבר משנה.

ז. ונחזור לענינו:

הטעם לזה שרשב"י מביא שלשה פסוקים לענין "אנן בחביבותא תליא מלתא" ("המלתא" דגילוי רזי תורה) – מכיון ששלמות הענין דאהבת ישראל מתגלה דוקא ע"י שלשת האהבות (שכולן קשורות לעבודת האדם, כנ"ל³⁶), וכדלקמן.

תחילה מובא הפסוק "ואהבת את ה' אלקיך", אח"כ הפסוק "מאהבת ה' אתכם" המדבר על אהבה גלויה וחסדים מגולים (מהקב"ה לבני), ולאחר-מכן הפסוק "אהבתי אתכם וגו'" המדבר על אהבה בהעלם וחסדים מכוסים, אהבת הקב"ה לבני ישראל בזמן הגלות וכו'.

(33) ס"ג ואילך (בהנחה ש"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").

(34) פ"ה מ"כ.

(35) כתובות פד, ב. טושו"ע חו"מ רסכ"ה.

(36) ס"ג.

והנה, בפסוק האחרון ("אהבתי אתכם וגו'") ישנה מעלה לגבי הפסוק "מאהבת ה' אתכם" (אהבה גלויה), כי אהבה מכוסה מגיעה לדרגות הכי תחתונות במצב של גלות, משא"כ בפסוק "מאהבת ה' אתכם" מדובר על אהבה בזמן שבני ישראל עומדים להכנס ל"ארץ טובה ורחבה" עם מופתים וכו' [ואין היא מגיעה לדרגות הכי תחתונות].

אמנם בפרטיות, גם בזמן שבני"י היו במדבר ה' הענין ד"אהבתי אתכם וגו'" (בדקות), היינו, אהבת ה' לישראל באופן מכוסה. וכמבואר במדרשי חז"ל³⁷ שג' ימים לאחר מתן-תורה יכלו בני ישראל להכנס לארץ טובה ורחבה, ואילו זכו היתה באה אז הגאולה האמיתית והשלמה³⁸; אלא שאירע מה שאירע, והי' החטא וכו' שהביא להארכת זמן בני ישראל במדבר **ארבעים שנה** – ואכן ה' אז מעין הענין ד"אהבתי אתכם וגו'", אהבת הקב"ה לישראל בזמן בלתי רצוי.

אבל, בסיום הארבעים שנה ה' הענין ד"מאהבת ה' אתכם" – כניסה ל"ארץ טובה ורחבה" וכו'.

ומכך מובן במכל-שכן וקל-וחומר בנוגע לגלות הנוכחית שנמשכת כבר למעלה מ-1900 שנה – שבודאי כבר צריכה לבוא הגאולה!

ח. ויה"ר שאכן תבוא הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, בגלוי ובאופן ד"מיד הן נגאלין³⁹, תיכף ומיד.

וכנזכר לעיל⁴⁰ פתגמו של אדמו"ר המהר"ש שרוצים וצריכים את ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים –

(37) ספרי דברים א, ב. רש"י בהעלותך י, כט. שם, לב. ועוד.

(38) ראה שמו"ר רפ"ב. זח"ג רכא, א. ועוד.

(39) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(40) ריש ס"ה.

והרי אדמו"ר המהר"ש בודאי ישיג ויפעל ("אויספירן") זאת, ותהי' ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, באופן ד"מלכתחילה אריבער", והכל יהי' מתוך שלום, עונג ושמחה!

יחד עם שלימות העם – השלימות של כל יהודי ושל כל היהודים, שלימות התורה, ושלימות הארץ – ארץ ישראל לגבולותי, "ארץ טובה ורחבה" – "ירחיב ה' אלקיך את גבולך"⁴¹, כולל ארץ קיני קניזי וקדמוני⁴². ובעבודת האדם – עבודת המוחין, כמבואר בדרושים של אדמו"ר האמצעי⁴³ (כמוזכר בהתוועדות הקודמת⁴⁴).

(41) שופטים יט, ח.

(42) רש"י שם.

(43) ד"ה אל תצר את מואב (ע' 6 ואילך).

(44) אור ל"ב סיון – במאמר ד"ה וידבר אלקים גו'.

(45) הושע ו, ב.

(46) נסמן בלקו"ש ח"א ע' 8 הע' 3.

ויקויים היעוד⁴⁵ "יחינו מיומיים ביום השלישי יקימנו ונחיל לפניו" – בנין בית המקדש השלישי, בגאולה השלישית שאין אחרי' גלות, ע"י ה"גואל אחרון"⁴⁶, במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להכריז עתה את כל ההכרזות הדרושות, והכריזו על ה"דינער" עבור ישיבת תו"ת ואודות סיום כתיבת ס"ת ע"י בית חב"ד דבפולו. אח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "מ'זאל מכריז זיין אז משיח קומט" [= שיכריזו שמשיח בא!!] אחר שהכריזו הנ"ל – פנה כ"ק אד"ש לילדים ורמז לנגן "ווי וואַנט משיח נאוו".]

ליובאוויטש אינה מתביישת בזה, ואשרינו שזכינו לכך

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. בשיעור תהלים היומי מסיימים ספר ראשון בפסוק: "ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם אמן ואמן", ותיכף לאחריו מתחילים ספר שני בפסוק³ "כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים".

מהו הענין ד"מן העולם ועד העולם"? אומרת ע"כ המשנה בסוף מס' ברכות: "כל חותמי ברכות שבמקדש היו אומרים מן העולם, משקלקלו המינין (נוסח אחר – "הצדוקין"⁴) ואמרו אין עולם אלא אחד התקינו שיהו אומרים מן העולם ועד העולם".

היינו, שענין זה "שיהו אומרים מן העולם ועד העולם" תיקנו כתשובה על הירידה בגלות ד"קלקלו המינין".

עפ"ז יובן גם הקשר דפסוק זה לתחלתו של הספר השני "כאיל תערוג על אפיקי מים וגו'": כי (דוקא) זמן הגלות, מצב ד"קלקלו", מעורר ומגלה ("רופט עס אַרויס") את "נפשי תערוג אליך אלקים" כמו איל "על אפיקי מים".

ובמילים פשוטות: כיון שנמצאים במצב של גלות ("קלקלו"), עולה מיד הצעקה וה"געוואַלד": מדוע משיח עדיין לא בא?! וזה כל כך נוגע עד שמשוים זאת ל"איל תערוג על אפיקי מים", כלומר – אין זו צעקה ותשוקה סתם, אלא הוא משתוקק לזה כמו למים שמחיים אותו!

וזהו הלימוד משיעור תהלים היומי – שכאשר אוחזים במצב של "קלקלו" כו', זמן הגלות, צריכה להיות תשוקה גדולה ביותר לביאת המשיח "כאיל תערוג על אפיקי מים", תשוקה להמשיך ולחבר את הגאולה בגלות.

ובזה יובן גם הקשר בין פרקי תהלים אלו (הנאמרים תמיד בשיעור תהלים החודשי דיום זה) ליום ב' דחג השבועות – בהיותו יום טוב שני של גלויות, וכנ"ל (שדוקא בזמן הגלות תקנו לומר "מן העולם גו").

ב. מכך ישנו גם מענה מאוד פשוט על הטענה הידועה: מהו המקור לזה שצריך לצעוק "ווי וואַנט משיח נאוו", וכדלקמן.

כמדובר כמה פעמים, מצד החושך כפול ומכופל דגלות, כאשר באים עם טענות כאלו לאחד שהתייגע לבוא להתוועדויות, בהם הסבירו לו ריבוי פעמים⁵ שלצעוק "ווי וואַנט משיח נאוו" זה לא דבר חדש – שהרי יהודים צועקים זאת בכל יום בתפלה: "את צמח דוד

(1) של יום ב' דחג השבועות (ז' סיון).

(2) מא, ד.

(3) מב, ב.

(4) ברכות נד, א. (במשנה) וש"נ.

(5) ראה קונטרסים "יחי המלך" גליונות: שכד ע' 7.

שמב ע' 3. שמז ע' 9. שמת ע' 3 ואילך. שנג ע' 6. שנה

ע' 6. ועוד.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקאשיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו